

saaledes, at Meningen er, at man vil have Straffelovens § 180 affattet saaledes, at der ingen Undtagelse skal være i den, at altsaa det, der staar om Politiets Paalæg, skal falde bort, saaledes at denne § 180 simpelt hen kommer til at lyde paa, at Fruentimmer, der søge Erhverv ved Utugt, skulle straffes med Fængsel, som der stod, hvilket jo senere er forandret saaledes, at Tvangsarbejde kan anvendes. Jeg har forstaaet Flertallets Forslag saaledes; thi deri er jeg enig med Mindretallets ærede Ordfører, at hvis det ikke er Meningen, formaar jeg ikke at se, hvilken Mening der er i Flertallets Standpunkt. Er det ikke Flertallets Mening, mener jeg rigtignot, at Mindretallet har Ret i, at Flertallet ikke er naaet til det, der vel nærmest maa betragtes som dets Formaal. Jeg er derfor gaaet ud fra og vil jo nærmere faa at høre, om jeg deri har stiftet mig, om det kun er en uheldig Redaktion, Flertallet har givet sit Forslag, medens dets Tanke, medens Hovedsagen for det har været at faa den Forandring, jeg her har omtalt, indført i Straffelovens § 180, og saa i øvrigt faa de andre Bestemmelser, der staa i Flertallets Endringsforslag under Nr. 1, første Stykke, som en Slags Konsekvens deraf eller som en yderligere Udførelse af den Tanke; thi hvorledes det skulde være muligt paa den ene Side at lade Straffelovens § 180 blive henstaaende i uforandret Stikelse og paa den anden Side at vedtage de Bestemmelser, der staa i Flertallets Endringsforslag under Nr. 1, første Stykke, indser jeg ganske vist ikke, lige saa lidt som Mindretallets Ordfører har kunnet indse det. Jeg gaar derfor ud fra, at Flertallets Mening er at opstille en ubetinget Straf for de Kvinder, som søge Erhverv ved Utugt, og hvad det angaar, kan jeg i Grunden paa de fleste Punkter henholde mig til, hvad Mindretallets Ordfører udtalte, for saa vidt som ogsaa jeg mener, at det paa ingen Maade kan gaa an at opstille en saadan Regel for de forskellige Tilfælde. Jeg vil ikke tale om den Utighed, det vilde medføre i de to Køns Behandling, thi jeg vil nok erkende, at dette ogsaa fra et teoretisk Standpunkt kan forsvares, idet der ganske vist gives forskellige Handlinger, som for den ene medvirkende Parts Vedkommende ere Lovovertrædelser, men ikke ere det for den anden Parts. Jeg vil i saa Henseende pege paa f. Eks. Dvertrædelser af Næringsloven. Der er det bekendt, at kun den ene Part, den, som søger at drive ulovlig Næring, straffes, men ikke den, som køber hos en anden uberettiget eller søger Arbejde udført af en, som er

uberettiget dertil. Og saaledes kunde der vises mange Tilfælde, hvor der ifølge visse Handlingers Natur kræves to Personer til at udføre dem, men hvor kun den ene Part kan straffes derfor og ikke den anden. Selv før Straffeloven af 1866 antog man blot paa videnskabelige Grunde, at af Deltagerne i Hørsbroden straffedes ikke den ugifte Deltager derti, men kun den gifte Person, som derved gjorde sig skyldig i Ugtestabsbrud, uagtet det er indlysende, at bærges Medvirning er nødvendig for at tilvejebringe det Midsbrud, som der her er Tale om at straffe. Det er ikke saa dette teoretiske Synspunkt, at jeg hovedsagelig vil angribe Flertallets Opfattelse, men jeg vil navnlig gøre det ifølge de andre Grunde, som bleve anførte af Mindretallet. Et saadant Straffebuds Gennemførelse vilde for det første drage forholdsvis større Ondt efter sig end det Gode, som muligvis kunde opnaas derved. Dette tror jeg er den ene Betragtning. Jeg skal imidlertid ikke udføre den videre, da den er omtalt tilstrækkelig af andre Talere. Den anden Betragtning er, at det vil være en aldeles uoverkommelig Opgave, som herved stilles for Politiet. Der maatte anvendes overordentlig megen Tid og overordentlig mange Kræfter derpaa, der maatte anvendes mange Penge derpaa, og saa vilde der endda derved uden al Tvivl gaas et meget lille Skridt fremad til Maalet, og netop den Omstændighed, at det vil være et saa overordentlig forsvindende Antal af disse Lovovertrædere, der ville kunne rammes, vil efter min Formening udøve en demoraliserende Virkning baade paa Publikum i Almindelighed, som vil se en Vilkaarlighed i, at man udsøger disse enkelte Personer, medens det overordentlig store Flertal slipper, og ogsaa paa Politiet, for hvilket det vil blive et rent Sisyfusbearbejde, som ikke med nogen Nytte kan paalægges det. Naar man ved, at der maafte her i København hver Aften gaar 1000 Fruentimmer ud paa den Slags Eventyr, dels paa Gader og dels paa offentlige Forlystelsessteder, og naar det siges, at de i Reglen opnaa deres Djemed, at finde en Partner, vil det med andre Ord sige, at der vil blive 365,000 Overtrædelser om Aaret, som skulde straffes efter § 180, og naar man nu ved, at Politiet med de største Anstrengelser kun har naaet til, i det foregaaende Aar, at straffe 280 Overtrædelser, vil det let kunne indses, hvad det vil sige at skulle kæmpe mod noget saadant, og hvad det vil blive for Resultater, der ville komme ud af en Lovbestemmelse, som gik ud paa, at slige Lovovertrædelser skulde forfølges som andre Forbrudelser. Det er desuden